

Naslov originala:
Mur Lafferty
Minecraft: *The Lost Journals*

Copyright © 2021 Mojang AB. All Rights Reserved.
Minecraft, the Minecraft logo and the Mojang Studios logo are trademarks of
the Microsoft group of companies.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Boris Đorđević

LEKTURA I KOREKTURA:
Maja Banjac Kesić

ILUSTRACIJA I DIZAJN KORICE:
Ijan Vajlding

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA:
2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige
ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom
obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim
ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje,
snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje
i pretraživanje informacija, bez pismenog
odobrenja izdavača.

MOJANG

MINECRAFT™

IZGUBLJENI DNEVNIKI

MUR LAFERTI

Za Fionu, Blejza, Aleksa i sve kornjače

Iz izgubljenog dnevnika N

Danas lečim ozbiljne opekotine koje sam zadobio prilikom susreta sa
. I jedva sam izvukao živu glavu. U pitanju je bila neka žuta
monstruoznost, kocka okružena

Naivno sam smatrao da će mi košulja biti dovoljna, misleći
da je ovo samo izviđačka misija. Obećanje o snažnom i drugom
blagu su preveliko iskušenje da bi bilo ignorisano.

Ali vuneni oklop ne postoji, šta god
tvrdio. Košulja me ni od čega nije zaštitila. Moraću da kažem
da uzalud troše vreme.

I žao mi je zbog izgubljene vune.

I izgubljene ovce.

Mada, pronašao sam nešto interesantno: ali to su čuvali oni
vatreni stvorovi. Moraću da sakupim još podataka pre nego što se
ponovo suočim sa njima.

Sada se moram odšunjati do sela da vidim da li je neko voljan da trampi
lekoviti napitak. Nadam se da neću naleteti

Ne bih mogao da se suočim sa njima sada.

Mislim da sam usavršio pravljenje portala. Ovog puta gotovo ništa nije pošlo naopako. Doduše, imao sam problema sa zombijima sa ove strane, a sa one je bilo još onih užasnih vatrenih stvorova. Ali hej, kada ti život udeli pečurke, napraviš čorbu od njih. Napravio sam malu platformu i preneo mnogo kaldrme kroz portal da bih izgradio bezbednu zonu.

Mislim da napredujem.

Zašto zapisivati nešto ako ne nameravaš da to iko pročita? A opet, nadam se da ovo niko neće pročitati. Napalo me je još stvorenja na ovoj strani i jedva sam izvukao živu glavu. Ako tamo ne pronađem bezbedno mesto za život, sigurno ću umreti. Ali živeti na ovoj strani više nije opcija.

Ako pronađeš ovaj dnevnik, ne idi za mnom. Opasnost je prevelika, a rizici brojni. Jedino blago koje sam pronašao je blok materijala koji me opeče kada ga dodirnem. Nema ničega vrednog sa druge strane.

Trenutno, jedino za čim tragam je sloboda.

PRY IDEO

BOLJE JE DA UZGAJAŠ KRAVE-PEČURKARE*

Narandžaste i crvene glave su čas izranjale na površinu, čas nestajale pod vodom lokalnog zaliva, blejale kad izranjaju, a grgoljile kad potonu. Alison je odmahнула glavom. Ovce su bile pobege i otrčale pravo u vodu. Opet.

Prekrstila je ruke i gledala kako se njihove čupave kockaste glave pojavljuju i nestaju u vodi, i nije bilo ni najmanje naznake da imaju nameru da, u neko dogledno vreme, izađu na suvo. Šta je sa tim ovcama? Volele su da budu u vodi više od bilo kojih ovaca koje je ikad poznavala. Njeni roditelji su uzgajali te životinje zbog njihove boje, ali koliko je znala, nisu pokušavali da ih ukrste sa lignjama.

Kad smo već kod lignji: iz mračnih delova vode, ovce su privukle nekoliko drugara.

Sunce je bilo visoko na nebu, tako da je Alison imala vremena da uđe u vodu i okupi ih, ali mrzela je da pliva za malim čudovištima. Najgori miris je miris mokre vune.

„Fantastično”, promrmljala je, zavrćući rukave. Izvukla je malo pšenice iz svog ranca i otišla do ivice zaliva.

„Šta se radi?” začuo se glas preko njenog ramena.

* *Mooshrooms* – vrsta krava prekrivenih pečurkama, koje se nalaze u retkim ostrvskim biomima sa poljima pečuraka. (Prim. prev.)

Odskočila je uz okret. Njen najbolji prijatelj stajao je iza nje, glave nagnute u stranu. „Makse!” uzviknula je. „Nemoj to da radiš. Mislila sam da si kriper*!”

Slegnuo je ramenima. „Zar sam šištao? Samo sam hteo da vidim šta radiš.” Nagnuo se da pogleda oko nje. „Oh... Ovce ponovo plivaju?”

Dvoumila se da li da mu ukaže na ono što je bilo glupavo očigledno i toga da mu kaže da se skloni od vode. Odlučila se za oba. „Jabuka i Mali princ su ponovo pobjegli iz tora. Idem po njih...” Maks je otvorio usta, ali je ona brzo nastavila: „Sama, Makse. Tvoja mama će te ubiti ako ponovo priđeš vodi. A onda će mene ubiti dvaput.”

Gledao je unaokolo sa preteranom usredsređenošću, rukom štiteći oči od sunca. „Hm. Nigde je ne vidim. A već sam blizu vode.” Približio se do ivice i umočio nožne prste, držeći oči čvrsto zatvorene. Zatim ih je otvorio. „Jesam li umro?”

„Ne još”, procedila je Alison kroz stisnute zube. „Samo me ti pusti da ih izvedem iz vode. Ako hoćeš da budeš od pomoći, idi proveri njihov tor ili tako nešto. Saznaj kako su ponovo uspele da izađu.”

Maks je načinio još jedan korak u vodi, posmatrajući životinje kako se praćakaju. Alison je morala da prizna da su ovce, tu u zalivu, izgledale kao da se provode kao nikad u životu. Definitivno im se pridružila i lignja, njeni pipci su uletali i izletali iz vode porred ovčijih glava jarkih boja.

„Znaš da mene vole više nego tebe”, rekao je. „Potrebna ti je moja pomoć.”

„Nema to nikakve veze, doći će ako imam hranu kod sebe”, rekla je razdraženo Alison. „I ne, ne vole te više od mene.”

Ali jesu ga volele. Baš ju je nerviralo što su crvena i naranđasta sorta porodičnog stada volele njenog najboljeg prijatelja, a ignorisale nju. Ni danas nije bilo drugačije; mora da su pomislile da Maks dolazi da se igra sa njima, jer su, istog trenutka

* *Creeper* – često stvorenje u svetu *Majnkrafta*, koje se tiho približi igraču i eksplodira. (Prim. prev.)

kad je zagazio do kolena u vodu, počele srećno da bleje i plivaju ka njemu.

Nije čak ni pokušao da im privuče pažnju pšenicom.

„Makse!” začuo se glasan uzvik, i Alison se trгла. Nije se okrenula. Veoma je dobro znala taj zvuk; Maksova mama ga je stalno proizvodila. „Odmah da si izašao iz vode!”

Bez reči se progurala pored Alison i utrčala u vodu. Jabuka i Mali princ su panično zablejali i dali se u bekstvo, željni da umaknu pomahnitalom čudovištu koje je pljuskalo i obrušavalo se na Maksa. Lignja je zaronila u dubinu.

Maksova mama nije obraćala pažnju na njih. Maks samo što je počeo da protestuje kada ga je zgrabila oko struka i počela da ga izvlači natrag na plažu.

Maks se koprcao. „Mama, u redu je, ne davim se, ne bih išao dublje!” vikao je. „Alison je bila potrebna pomoć oko ovaca!”

„Neću da rizikujem da te ponovo izgubim!” rekla je njegova mama, a suze su se već skupljale u njenim besnim očima. Bacila ga je na pesak i stavila ruke na kukove.

„Nećeš me izgubiti!” rekao je Maks, ali su mu se poslednje reči pretvorile u stenjanje kad se njegova mama iznenada sagnula i ponovo ga zgrabila, umotavši ga u čvrst zagrljaj.

„Zar si već zaboravio da sam umalo ostala bez tebe!” ponovila je, ignorišući njegovo opiranje.

Alison je, posramljena, skrenula pogled. Proteklih meseci, kada bi prisustvovala ispoljavanju bliskosti koja je vladala u drugim porodicama, čak i uvrnute bliskosti koju je Maks imao sa svojom, previše zaštitnički nastrojenom porodicom, osetila bi nelagodu.

„A i ti, Alison”, rekla je Maksova mama, nakon što je pustila svog sina i ponovo stavila ruke na kukove, „mislila sam da imaš više soli u glavi.”

„Ne viči na Ali, mama”, rekao je Maks, postavivši se između njih dve. „Rekla mi je da ne idem. Nisam poslušao.”

„Svejedno bi trebalo da vodi računa o tebi. Starija je.”

„Manje od godinu dana!” pobunio se Maks. „Imam dvanaest godina, ne treba mi bebisiterka.”

„Vas dvoje, pričaćemo o ovome za večerom”, rekla je, a onda uperila prst ka Maksu. „Ne ulazi ponovo u vodu.”

Maks je uzdahnua. „Da, u redu. Idem da proverim torove, Ali, i obratiću posebnu pažnju da se ne približim ikakvoj vodi usput. Doduše, ne znam šta da radim povodom moje pljuvačke. Prilično je teško izbeći je.” Pljunuo je na zemlju, a onda odjurio odatle, mašući rukama u lažnoj panici.

„To nije smešno!” viknula je Maksova mama za njim dok ga je gledala kako odlazi, a suze su joj se slivale niz lice. „Ne želim da bude blizu vode”, podsetila je Alison – kao da je ova to zaboravila.

„Znam”, rekla je Alison. „Ni ja ne želim da budem blizu vode. Ali tor se ponovo otvorio, i morala sam da vratim ovce.”

Maksova mama obrisala je obraz i duboko uzdahnula. Pribrala se i pogledala Alison sa sažaljenjem u svojim nateklim očima. „Zašto?” upitala je nežno.

„Šta zašto? Zašto je trebalo da ih vratim? Zato što su pobege”, rekla je Alison, trepćući. „Zašto se tor otvorio? Ne znam. Ali znam da su ovce izašle, a kada se to desi, moraš da ih vratiš. Moj deda je imao glupu izreku o tome, nešto poput: ako ti ovce beže, bolje gaji krave-pečurkare.”

Maksova mama se namrštila. „To je besmisleno. Mislim, zašto voditi računa o ovcima? Ništa im ne bi falilo ni kada bi ih pustila u divljinu. Ne bi morala više da se brineš o njima. Nije nam potrebna vuna, a tebi nije potrebna ta odgovornost. Definitivno nema razloga da ih i dalje uzgajamo, a popravljjanje tora te samo dovodi u blizinu tvoje kuće, iznova i iznova. Znaš, bilo bi ti bolje bez prisećanja na to.” Malo je naglasila *iznova i iznova*, podsećajući Alison da joj vraćanje njenoj uništenoj kući ne donosi ništa dobro. Stavila je ruku Alison na rame. „Razmisli o tome. Vidimo se na večeri.”

Alison je zurila u vodu da je ne bi gledala kako odlazi. Tor je bio prilično udaljen od kuće, putem kroz čestar, tako da, kada je obilazila ovce zapravo nije videla uništenu kuću na drvetu koju je nekada nazivala domom.

Često je obilazila tor, pokušavajući da vodi računa o ovcima. Osećala je da im bar toliko duuguje.

Ali Maksova mama je bila u pravu. Vuna im više nije bila potrebna. A Alison je trošila vreme i materijale u čestim popravkama torova, i gubila čitava poslepodneva jureći za odbeglim stadom.

A opet, one su bile jedan od retkih izvora radosti u njenom životu. Zagledala se u ovce koje su plivale i srećno se igrale sa lignjom, koja je ponovo izronila i razigrano obmotavala svoje pipke oko Jabuke. Mali princ je pokušavao da glavom udari pipke koji bi mu se približili.

Alison je čula bat koraka iza sebe i, pre nego što je stigla da se okrene, Maks se pojavio, protrčavši pored nje ka zalivu. Skočio je uz poklič u plitku vodu, pljusnuvši što je mogao više, pa je krenuo da gaca kroz vodu krupnim, nezgrapnim koracima ka ovcima koje su ga pozdravile radosnim blejanjem.

Alison se nasmejala i krenula za njim mašući pšenicom iznad glave. Čak i pod pretnjom da upadnu u nevolju, koja se nadvijala nad njima, Maks je uvek umeo da je nasmeje i učini da, bar na trenutak, zaboravi na probleme.

POGLAVLJE 2.

ALISONIN TATA NIJE BIO MAŠTOVIT

Jabuka je grickala pšenicu koju joj je Maks ponudio dok je Alison posmatrala kako on popravlja tor za ovce.

„Nemoj ih hraniti previše”, upozorila ga je, ne osvrćući se ka njemu. „Ne bi trebalo da se pare sada. Definitivno mi ne treba još jaganjaca.”

„Ooo, ma hajde, ti želiš bebu Jabuku, zar ne?” rekao je Maks mazeći ovcu. „Ili možda Oranž?”

„Ne ako će Oranž biti još više zainteresovana da beži na poslepodnevno plivanje”, rekla je. „Dakle... jesi li koristio moje alate da popraviš tor, ili si... to drugačije rešio?”

Maks je na tren podigao pogled. Alison je pokazala očima prema velikim, kabastim predmetima koje je izabrao da bi njima prikrio tor. „Ah, to. Samo sam uzeo nekoliko blokova i zapušio rupu. Nisam mogao da nađem išta drva. Drugi blok sam postavio visoko u slučaju da Veliki Plavi ponovo počne da skače. Tako i treba, zar ne?”

„Ali...” mahnula je rukom ka ogradi nesposobna da nađe prave reči. Pogledala je po čistini. Farma Alisonine porodice nalazila se izvan sela, blizu Maksove kuće, i njihova čistina bila je velika i okružena visokim drvećem. Njena ruinirana porodična kuća na drvetu nalazila se iza krivine, i Maks je primetio da je ona uvek

bila leđima okrenuta ka tom području, da se ne bi podsećala da je tamo.

„Imao si drva u izobilju! Dala sam ti dobre alate!” rekla je, mašući rukama ka drveću. „Ali ti si samo zapužio rupu sa... Šta je to uopšte?”

„To je opsidijan.” Maks je znao da ona nikada u životu nije videla opsidijan. Bio je isuviše redak, a i njihovi roditelji im nikada ne bi dozvolili da se igraju blizu lave.

Zurila je u njega praznim pogledom, a onda počela da ga rešeta pitanjima. „Kako je ovo razumna popravka? Ovo više i nije ograda. I gde si u Gornjem svetu uspeo da pronađeš opsidijan? I zašto bi traćio opsidijan na tor za ovce? Ako tvoja mama sazna da si se petljao sa vodom i lavom, ima da te...”

„... ubije, znam”, prekinuo ju je, kezeći se. „Mama će morati mnogo puta da me ubije ako sazna čime se bavim. Misliš li da će se više ljutiti zbog vode ili zbog lave?”

Eto. Dao joj je šlagvort. Pitaj za blokove. Pitaj gde sam bio. Čekao je da nastavi sa pitanjima, ali ona je samo uterala neke od ovaca natrag u tor dok su ih druge ovce (Veliki Plavi, Stari Plavi, Svetloplavi i *U redu je što si siva i dalje te volim*, ili skraćeno „Okej”) oprezno posmatrale. Većina ovaca je izbegavala vodu, i izbegavala je one koje je nisu izbegavale. Jabuka i Mali Princ se nisu obazirali na to dok su mljackali pšenicu i kapali po travi. Vazduh je počeo da se oseća na mokru vunu.

Alison je uzela svoju lopatu iz ranca i počela da kopa ispred ograde. Maks je zastenjao. Vratila joj se odlučnost.

„Ako ti je dosadno, zašto mi ne bi pomogao?” rekla je, dobacivši mu svoju lopatu i izvlačeći drugu. „Tata je uvek govorio da su šanci ružni. Ali mislim da će to biti najjednostavniji način da ih zadržimo iza ograde.”

Maks je zastao na trenutak da bi se divio veštini sa kojom je izrađena lopata koju mu je dobacila. Kada se nije baktala sa ovacama, Alison bi se posvetila izradi predmeta, praveći iz dana u dan sve bolje alate. Počela je da se zanima i za pravljenje oklopa, ali samo kad bi pronašli dovoljno materijala, a materijala je retko kada bilo dovoljno.

Bacio se na kopanje, krećući se oko ograde u suprotnom smeru od Alison, da bi se susreli na drugoj strani nakon što bi svako prokopao rov širine jednog bloka. „Napunićeš ga vodom? Ili, možda bolje, lavom!” rekao je, kezeći se.

„Ne danas”, rekla je, odlažući alat. „Rov će za sada biti dovoljan.” Iskočila je iz njega i odahnula, otoresajući prašinu sa ruku. Okrenula se ka njemu. „Pa? Gde si pronašao blokove? Znam da ih nisi iskopao jer nemaš dijamantski pijuk.”

Da! Jeste zainteresovana! Zakikotao se u maniru za koji se nadao da je delovao pametno i zločesto. „Reći ću ti za koji dan. A i nadao sam se da bi ti mogla da mi napraviš dijamantski pijuk.”

Počela je da hoda nazad ka Maksovoj kući. „Da bi kopao opsidijan, moraš imati dijamantski pijuk. Potreban ti je dijamant da bi napravio dijamantski pijuk, tako da moraš pronaći dijamant ali i imati gvozdeni pijuk pri ruci.”

„Koji bi trebalo da bude začaran, znam”, rekao je Maks, kolutajući očima. Rekla mu je to i ranije. Znao je da bi bili odličan tandem – ona bi mogla da pravi alatke i oruđa, a on bi mogao da baca čini na njih – ali je, iz nekog razloga, Alison uvek govorila da je loša ideja petljati se sa čaranjem. „Ali znaš, ako bi došla do onoga što je potrebno da se napravi gvozdeni pijuk, ti bi *mogla* da ga napraviš. To je sve što hoću da kažem. A to je korak bliže ka kopanju našeg vlastitog opsidijana.”

Živnula je kada je nagovestio da ima potrebne resurse da bi se napravio gvozdeni pijuk. Nakon trenutka premišljanja, odmahnula je glavom i tiho se nasmejala. „Pretpostavljam da sam predvidljiva. Da li bi trebalo da pitam tvoju mamu da mi dobavi malo dijamanta kada bude išla u selo da se vidi sa tvojim tatom iduće nedelje? A onda mi možeš reći gde može da se nađe taj opsidijan koji treba iskopati.”

„Kasnije ću ti ispričati za opsidijan”, rekao je. Približavali su se njegovoj kući, a ako bi njegova mama načula bilo šta o iskopavanjima, bacanju čini ili rađenju bilo čega opasnog, poput disanja van kuće, doživela bi još jedan nervni slom.

Maks se malo opustio. Napokon je nasmejao Alison, a to je nešto u šta je, u poslednje vreme, morao da ulaže sve više i više

truda. Doduše, nije mogao da joj zameri što je u žalosti. Pre nekoliko meseci i njegova je porodica prošla kroz neke nesrećne promene, i bilo je potrebno vreme da se naviknu na njih.

Povrh svega, nikada nije očekivao da će mu Alison postati, u suštini, usvojena sestra. Možeš očekivati od prijatelja da se družite, da doživljavate avanture, da bežite od zombija ako okasnite napolju. Ne očekuješ da će doći i živeti sa tobom nakon nesreće koja menja život iz korena, poput one kada izgubite dom i porodicu u neočekivanom napadu kripera.

Maks je, doduše, bio zahvalan što se baš tada priključila porodici. Nekoliko nedelja pre njene tragedije, on se umalo udavio plivajući u zalivu, i od tada ga je mama neprestano gušila svojom preteranom zabrinutošću za njega. Čak je napravila šupu u zadnjem dvorištu da bi u njoj čuvala sve što je tečno dalje od kuće, što je Maks smatrao ipak malo preteranom reakcijom, mada joj to nikada ne bi rekao. Kada je Alison, ožalošćena i u šoku, došla da živi kod njih, mama je najzad imala gde drugde da usmerava svu svoju brigu, tako da je Maks mogao da se oporavlja na miru. Najbolji i najgori deo toga sastojao se u tome što je mama smatrala Alison starijom sestrom / bebisiterkom – najgori jer, ma daj, Maksu nije bila potrebna bebisiterka, a najbolji, jer je najzad mogao da ponovo izađe iz kuće, i to još sa najboljom drugaricom.

On se oporavio od incidenta u kome se umalo nije udavio, ali Alison je, razumljivo, još prolazila kroz periode ispunjene tugovanjem zbog gubitka svoje porodice. U tim trenucima, Maks je davao sve od sebe da joj skrene pažnju, tako što bi, na primer, položio ogradu kako bi ovce pobegle, pa bi, umesto napada tuge, protiv koje se ništa nije moglo preduzeti, Alison pred sobom imala problem koji se mogao rešiti.

Naravno, nikada joj ne bi rekao da je on kriv zbog ograde. Mogla bi da se naljuti.

Kada se Alison doselila, Maksova mama, arhitekta, poželeva joj je dobrodošlicu tako što je za nju izgradila kulu koja je bila povezana sa zadnjom stranom njihove kuće. To je omogućilo da Alison ima svoje posebno mesto u koje može da se povuče kada joj

je potrebno da bude sama, i bilo je mnogo prijatnije i bolje osmišljeno od neke obične spavaće sobe. Maks je, u početku, pokušavao da prikrije svoju ljubomoru; njegovim roditeljima nikada nije palo na pamet da upotrebe svoje izvanredne arhitektonske veštine i naprave za njega tako jedinstveno mesto koje bi bilo samo njegovo. A onda se setio kroz šta je sve Alison prošla i zašto joj je bilo potrebno da ima svoje utočište, pa je potisnuo nezadovoljstvo.

Donekle.

Nakon avanture sa odbeglim ovcima, i nakon večere tokom koje su Maks i Alison ubedili njegovu mamu da su ovce sasvim u redu, uverio se da njegova mama spava, pa se odšunja do vrata Alisonine kule. Nežno je pokucao.

Alison je provirila, lica umrljanog ugljem. „Šta je?”

„Šta praviš?” pitao je radoznalo, istog trenu zaboravivši zbog čega je došao u posetu.

„Pssst, uđi”, rekla je. Bacio je brz pogled iza sebe a onda krenuo za njom ka stepenicama. Umesto uz stepenice, krenula je ka vratima koja je napravila u zidu ispod stepenica i otvorila ih. Vodila su pravo u padinu brda iza Maksove kuće; on i Alison su već neko vreme raščišćavali taj prostor kako bi napravili tajnu radionicu.

U njoj se nalazio radni sto koji je on bio napravio za nju malo nakon što se doselila. Bila je tada poprilično bezvoljna i nesrećna, pa ju je Maks naposljetku zamolio da odvuče pažnju njegove mame na petnaest minuta. Alison ju je pitala nešto o veštini izgradnje u vazduhu, u čemu je njegova mama briljirala, i dok je ona pričala, Maks se išunja do šupe da se posluži maminim radnim stolom. Kasnije te večeri predstavio je Alison novi radni sto i nekoliko osnovnih alatki, i ona se nasmešila, prvi put od kada se doselila kod njih.

Od tada je imala nešto na šta je mogla da se usredsredi, nešto čime je mogla da se bavi umesto da tumara unaokolo, tugujući. Odmah su počeli da sakupljaju drvo i kamen, i da uviđaju šta sve mogu uraditi sa njima. Za jedan dan su izgradili sopstvenu radionicu u skrivenoj pećini koju su iskopali ispod kule.

Od tada, Alison je postala prilično dobra u izrađivanju, popravljanju i unapređivanju predmeta. Večeras, Maks je video da im je radionica zatrpana brojnim novim predmetima. Alison je bila vredna posle večere! Nove lopate, sekire, pijuci, štapovi za pećanje i kofe stajali su na stolu. Podigla je jedan pijuk koji se sijao i ponosno mu ga uručila. „Našla sam nešto gvožđa”, rekla je. „Sad idi nađi nešto dijamanta da bih mogla da ti napravim dijamantski pijuk.”

„Otišla si da kopaš gvožđe bez mene?” upitao je. „Zašto si to uradila?”

Radost joj je nestala sa lica i ljutito je gledala u njega. „Da bih te iznenadila novim pijukom, ti nezahvalni tupane.” Okrenula se od njega i počela da odlaže alatke u kovčeg pored radnog stola.

Njegov bes je ispario. „Hvala”, promumlao je. Želeći da promeni temu, prišao je do kovčega u kojem su obično držali materijale. „Pa, ovaj, šta si još pronašla?”

Nije mu odmah odgovorila, pa je otvorio kovčeg i zabuljio se u njegov sadržaj. Tokom svog izleta, uspela je da pronađe gvožđe, pesak i ugalj, ali nije naišla ni na jedan od vrhunskih blokova za koje je čuo da ih samo iskusni rudari nalaze: zlato, smaragde, dijamante i lapis lazuli.

„Trebalo bi da odeš da zameniš mamine alatke novim stvarima, dok spava”, rekla je Alison i dalje ne gledajući u njega. Potajno su unapređivali alatke Maksove mame, i zamenjivali polomljene. To im je oslobađalo prostor za odlaganje svih dodatnih predmeta koje je Alison izrađivala čisto da bi stekla iskustvo.

Očigledno ju je pogodio u živac, ali nije bio siguran šta je tačno uradio. „Hej, Ali, izvini. Samo, zabavno je kopati sa tobom, to je sve. Ne volim da propuštam zabavne stvari.”

Prešla je rukom preko lica onako kako se sećala da je njena majka radila, i okrenula se ka njemu. „Znam. Samo...” Progutala je knedlu, a zatim nastavila: „Moj tata je umeo da se naljuti i kaže kako nisam bila zahvalna na predmetima koje je pravio za mene. Mislila sam da je bio nepravedan. Sad znam kako se oseća. To jest, kako se osećao. A više ne mogu da mu se izvinim.”

Maksa je preplavio stid, toliko da su mu uši gorele. Gledao je u svoju ožalošćenu drugaricu, promučao izvinjenje, uzeo ponuđene alatke i ostavio je samu sa njenim suzama.

Zbog toga se još više postideo. Zašto jednostavno nije mogao da bude zahvalan na poklonu koji mu je dala? Bio je dobar u skretanju pažnje, poput puštanja ovaca i udeljivanja poklona. Ali znao je da je Alison ponekad bilo potrebno samo da je on sasluša kada bi se osećala ranjivo i neraspoloženo, ali je to za njega predstavljalo nešto najteže.